ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تـــه چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
پـــــه خنـــدا شـو وئیل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

- نوم ـــــــ ماته آئینه (افسانې)
- لیکوال ـــــــ لائق زاده لائق
- د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
- شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
- بیعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
- ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
- کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
- چاپ ځائے ـــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائے بخښلي راحت زاخېلي ، خدائے بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائے بخښلي قلندر مومند ، خدائے بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائے بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نننۍ دور د ښاغليو پروفيسر اسير منګل ، ډاکټر زبير حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مينه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خيزې خاورې ,, دره آدم خيل ،، سره دے .خو زما د ژوند زياته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بيا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مينه هر وخت زما په زړهٔ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوتوالي سره مينه پاتې شوې ده او ....دې مينې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خيال محمد ،، نه اثر اخستے دے.او بيا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اوليدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو.زهٔ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لائق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغهٔ د عاجزۍ ، د هغهٔ بې غرضې او د هغهٔ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے.زهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي.

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے.

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي.

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم .زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لا نورې هم پیاورې شي .چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي.زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار

محمد عباس خان

شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند ،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنلے شي ـ زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,,لاشعور،، نه د ,,شعور،، په درشل قدم ږدم نو تیندک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورې ورې سلګۍ ,,سرېتوب،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل زړونو هره یوه څرېکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانه هدیره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,,احساس،، ته وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اویرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نۀ یم ـ نۀ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فیصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما دپاره د غه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د یو بل ګل د اېښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترینه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئينه	۲۰
✵	د شپې سيورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټيټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	ليکوال	۵۲
✵	خيالے	۶۵
✵	تهينکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچې اوښکې	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـنـدرونـه

د ګـل مرجـانـې پـه سـترګو کښـې نـا قلاره اوښـکې تلـې راتلې. هغې ته نۀ خو د شپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه. نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ. خو چې کله به ئې په لرې واؤرېنو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې دغه تندرونه د هغې په زړۀ پرېوځي.

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنادخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه. خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې ځوارلس کلن زوئے ,, شین ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودۀ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,ورېمه،، لاهغسې ویښه وه. ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټۀ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیڅکي اوچې کړې. او بیا د خیمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته یاد شول چې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي ځومره چیړله او چې کله به ئې ورته د وادۀ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه . د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله . په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے .

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه . او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے . ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې . اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان وږې تږې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول .

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه . ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے . د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے . تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم . د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې . زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې . د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي . په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه . اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي . بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په نښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ . فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم . ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو .

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه . چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه . ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لوري روانه وه . سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، .

ګل مرجانه خپل زوې شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله . د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته . د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اوریدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔وړمې به د مور په غېږ کښې سر ایښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې څارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لړې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل۔سیلۍ نوره هم سېوا شوه۔ګل مرجانې زوی له هیڅ جواب ورنۀ کړو ۔او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه ۔لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې ۔مور په تندې ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوؤ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ، ، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم ، ، شین ګل ساه نیولې ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ، ، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ، ، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو درونده اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اتهاله ودرېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو يو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سيد اغا هم وليدو . چې سپينې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شين د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتۀ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سيد اغا هم د خندا شين ليدو . او چې کله به تياره خوره شوه نو سيد اغا به په دغه تيارو کښې ورک شو . څۀ ساعت تېر نۀ ؤ چې د لالټين يوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شين ګل ؤ په وارخطايي ئې مور ته ووې موري ! زر واپس شه په وړمې څۀ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې يو ځل بيا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سيد اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خيمې ته راورسيده او بيا چې د لالټين په تته رڼا کښې په وړمې راښکته شوه نو وړمې ورو غونډې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څۀ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خيمې نه بهر ئې د سيد اغا خندا واؤريده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايي کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ ورمې ته راګرځولو نو د ورمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تـــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئينه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور يو عام مازيگر ؤ. تول ښار په لوگو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنگونه واضحه ښکاريدل. د دغه رنگونو په سيوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او ځوک د مازيگر د نمانځۀ نه پس د امام صيب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اورېدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خورېدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلابه د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانوشړنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د مابښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وریځې ،، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوتېه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندې خوله ئې اوچه کړه او بیا نیغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس ، ، تهول په وینو کښې لړلې شوے ؤ .

چې مې د فکر آئینه ماته شوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لااوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې . کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر ستروندو پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واوړو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي. چې شپه په غزېدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته. خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بیا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو. تورو او ګورو وریځو یو بل له نوري هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده. او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان برېښېدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ واږۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کړې وړې روانې شي.

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ ټولې ونې ټېل ناټېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو .خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل.چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي.

هغې به دغه ژړا اورېده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې.چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه.سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل .رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه.او بیا د هغې په لور را روانه شوه.په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ .ځول دنیا په مخه اخستې وه.او سیاله دغه سیورې ته فکر وړې وه.

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده.ولې سیورې لااوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په ټال جوټې خوړې.سیالې ساه رانښکلې وه. ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو .,, تۀ څوک ئې،، سیورې پوښتنه وکړه .د سیالې ټول وجود وبوږنېدو .په یخه یخنۍ کښې ئې په تندې توده توده خوله راماته شوه.په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ،، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـۀ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې ځـول او طـوفـان کښـې دلتـه څـۀ کوې ،، سیوري بیا پوښـتنه وکـړه ـ سیاله تـوله خولـه شـوه ـ بې اختیـاره ئـې د خـولې نـه وختـل ,, زۀ پـه ... زۀ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلې یم ،، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ،، د سیوري پـه لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نۀ غوښـتل چې وړاندې څـۀ ووائـي څـو نـاقراره سلګو ئې د زړۀ خبره خولې ته راوسته هغې پـه غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې ټوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کـړے ؤ ـ او ځـان ورتـه مجرم ښـکارېدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې پـه سیالۍ مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمـے زوئـے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان پـه شـپه ئـې پـه چـاړو ټـوټې ټـوټې کـړے ؤ ـ او د هغـۀ لاش ئـې بیـا د کلـي لـوئـے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګېـدلې چې د کلي پـه تاڼـه کښـې د هغـۀ د بـوډا او غریـب پـلار د خبرې اورېـدو دپـاره هېڅوک هم نۀ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې پـه کور کلي کښې ئـې د پـلار نیکـۀ پـه لمن داغ لګېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه .خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه .د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ .د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ .په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې.

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایۍ ووې .,, بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاځۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو .ورسره د باران کړېږ وړېږ شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو .د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو ۔

پــه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماریږ زۀ ...زۀ په ډېرو زیارتونو وګرځېدم .ډېرې توبې مې وویستې ولې زړۀ باداشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماریږ صرف او صرف تا...زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟...تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے ليدلے ...منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زهٔ اودهٔ شم مارېې چې زهٔ اودهٔ شم ،،.

هغهٔ سترګې پټې کړې او د مارېې تصویر ئې سینې پورې جوخت کړو. د هغهٔ وړو وړو سلګو هغه دخیال په نیلي سور کړو. او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو. ډیوه لا اوس هم د هغهٔ سرته بلیده. باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شیبه تیزه شوه. هغهٔ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغهٔ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصویر ئې سینې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماریه ،، د هغهٔ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړهٔ بې اختیاره راوربدلې وه. هغهٔ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رایادې شوې. هغهٔ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو. ولې مارېې ته پته نهٔ وه بیا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مینه وه او د مینې غوښتنه وه. هغهٔ بې اختیاره اسویلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله. هغهٔ سترګې وغړولې ډیوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے. د هغهٔ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بیا بیا وهلے کېده اوچې کله هغهٔ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نهٔ وو. د شپې په توره تیارهٔ کښې د باران شېبو یو بل پورې خنداکوله. هغه د څهٔ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل. بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ. ,,شابه دروازه بیرته کړه تږوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلې وې. د کمرې په مینځ کښې اټاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې. د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې. او بیا چې څنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو. هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي. د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو. د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه. تږول ساه شو. د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې. په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویرېږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅیدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د مارېې تصوير هم د هغهٔ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نهٔ شي
پهٔ رښا ورځې باندې مهٔ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارهٔ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ ۔او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې ۔,, کرمے ،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو ۔هغهٔ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نهٔ شوه کولے ۔خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانؤ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې ۔هغهٔ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې وربانديٖ د تورو او ګورو وريځو داسې تور څادر خو ۀ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې ليدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې. بيا ئې د خپلې بيټرۍ پۀ رڼا د يو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل. د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د اميد ډيوې بلې کړې خو کرمي بيا بيټري بله نۀ کړه او په توره تيارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه يو يو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپيدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول. خو چې کله به ژوبل کس زبيرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل.

او بيا هغه ,, يو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبيرګے ئې کولو. کرمي يوه اوږده ساه راښکه او په اطمينان سره ئې ورله په جيبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راويستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه... او بيا ... په دغه توره تيارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله. کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جېب ته کړه.

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې وليدې چې د حادثې لورې ته را رواني وې. هغۀ زر په دغه تيارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ.

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے.په کور کښې چپه چپیا وه .هغۀ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کښې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې.یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه.او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل.په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې.

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه .هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ تـه پام شو نو زړۀ ئې بې اختیاره ودانګل . هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مۀ جوړوه .سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه . کرمے د مور په دوباره پوښتنه لړ وُیریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ، ، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو ورومبې نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پريوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ، ، په وينو سور وينمه
پـــه خپـلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټې سترګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه . که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو . او بيا به يو خوا ته يوازې کښېناسته . خو وخت سره سره هغې د غه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله . او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې څو کاله پس د هغې د معصوميت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپين مخ د رنګونو پټ پټاڼي سيوا کيدل . په زړو او خيرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګنې ,, نازپري ،، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لوڼه به د نازپري ښائست ته ټينګيدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپري دغه ,,نازونو ،، ته ځان نيولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لويه دنيا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

يوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپري ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا ځۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپري ،، چې د کور کارونه راغونډول نو بيا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټي اختر له جوړې کړې وې . هغې يو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بيا د ماسپښين د مانځۀ د تيارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې يوه داسې سندره الول کيده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهيده . دا غالباً د هغې د مايوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسيدو او بيا به د شونډو په سرونو کښې ورکيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه. مخامخ مشر خان ولاړ ؤ. هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شليدلې وې .د غسل خانې ور يو ځل بيا پورې شو او دا ځل چې خلاصيدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې. ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوايۍ نه سېوا بل هيڅ هم نۀ ؤ.

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه. ,,غټې بي بي ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې يو بل پسې وزغليدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,,تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤريدې. مشر خان دغه خبرو ته پښه نيولې شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل. غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقېدل....د خان تلوسه نوره هم سېوا شوه او بيا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ چې د هغـهٔ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـې نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کـــه دې ســترګې د شعـور کلــه بینا کړې
د خپل ذات په آئینه کښې به ,, ځان ،، وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځوړنــد ســر ولاړ ۀ او د سـوچونو پـه لـوئې دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، تـه وکتـل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلې وو لکـه چـې چـا پـه تیـرۀ چاړۀ غوڅ کړې وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سـپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، ښېخي تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چيني،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه ځۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې وربانديې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماری له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماری په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,, تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکې ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي،، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغۀ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ .ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه باندۀ کښې وسیدو. په ټوله باندۀ کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډۍ راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه ،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډۍ په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرخ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خېرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اوربدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ .په مخ به ئې غټې غټې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو .هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خېر وي د جومات د مولوي صېب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ .په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل .کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو .خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو .ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودریدو .لږ ساعت نه ډېر ساعت .هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو .ورته به ئې په غور وکتل .په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې .هغه به ئې په تندي ښکل کړه .سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګینه سلسله شلوله ـ هغۀ ځان سره دا
کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له یوه ورځ
خا مخا اخلي ـ ځکه نو د څو میاشتو راسې به ئې هره ورځ د
لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د
قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې ـ هغۀ دوه درې ځله ګل
جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او
ورته به ئې وئیل چې ,,لالاتا دې خدائے لرې زما د سر ځادر خو
تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو ـ
نن چې کله ګل جانه سحر وختې اوبو له لاړه ـ نو د کشمالي دغه
د مودو ارمان راؤپاریدو ـ خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له
کخېر وي ،، ـ

د خیالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډے په
شا کړو او کلي ته راغے ـ نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو
مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم
واخستل ـ کباب د هغۀ ډېر خوښ وو ـ خو د غریبۍ پرې مړه
ګېډه هم سود نۀ وه ـ نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے
دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې
وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو ـ
کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وینبه تېره کړه ـ
کله به ئې وئیل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ويښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جينۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پينځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مينه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لړکي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئيل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندې وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو ـ ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې ـ ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي ـ هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قیمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي ـ

د کشمالي په سترګو تیارهٔ خوره وه ـ د دوکان نه یوې ډډې ته کښېناستو او خپل جیب ئې راؤسپړدو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پینځو میاشتو جمع کړې روپۍ شمارلې ـ دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بیا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ایله پنځهٔ سوه او درې اویا اوختې ـ

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه ـ او مرۍ ئې وننښته ـ بیا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټیکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قیمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خیټې غوښتنې بیخي هیرې وې ـ هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنیا بوج هم د هغهٔ په سر وي ـ دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاریدو ـ په هغهٔ سر وچورلیدو او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه ځادر؟...... ،، دوکاندر به څهٔ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ،، پیخې ،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتهٔ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه ځادر په سر ؤ. د هغهٔ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ،، د .... داسې بل ځادر شته.... ،، ،، ولې نشته خو په نغدو ،، دوکاندار د هغهٔ په لاس کښې پنځهٔ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغهٔ ته هډو ونهٔ کتل. هغهٔ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نهٔ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نهٔ د کلي د خلقو. د هغهٔ زړهٔ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نهٔ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نهٔ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغهٔ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړهٔ تل ته کوز نهٔ شول. د هغهٔ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې.د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خيال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به يوه کريکه اووهله .د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے .او چې کله هغه د بازار د يوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بيا د يو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې .د کشمالي په مخ تودې تودې وينې راماتې وې .هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نيولې وې. د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د څادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ .د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول.د هغوي د مخ رنګونه تختيدلي وو .په دغه دوؤ کسانو کښې يوه هاغه ميم صيب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان، ليدلے ؤ .

ميم صيب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه.د هغې د مخ نه رنګونه په تيزۍ سره والوتل.هغې د کشمالي په مخ د وينو سيلاب نشو ليدے.په رپيدونکو لاسو نو ئې د سر نه څادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان يو ځل بيا مسکے شو.خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نهٔ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس میم صېب ته ور اوږد کړو ـ په کوم کښې هغهٔ لا اوس هم هاغه پنځهٔ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې ... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ... او ... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو ... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغهٔ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے کټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده ... نو زړهٔ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې ... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې ټوخې په سر را اخستې وه ... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په ویني ویني مخ ئې سترګې اولګېدې . هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟ لالا ... دا ولې؟ ،، هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... ویښتهٔ ئې شوکول . خو د هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو . څوک هم نه .
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو په خپل وروور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه ...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ... ,, ما ...ما ...خو درله داد ے ,, څادر ،، راوړ ے د ے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په يو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته
چې د ,,پښتون کلتور ،، روايات لا اوس هم تول ژوندي وو -
ګودرونه اباد وو اخترونه لاګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا
اوس پټ پنهانې او چندروګانې کېدې -په حجرو کښې به د شپې
تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس
هم ټپې او چاربيتې وئيلے کېدې -او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر رانِنوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه ـ د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو ـ زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل ـ خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو وروڼو غاښونه چیچل ـ ځکه چې دا د دغه کلي ,,روایات،، وو ـ

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ ـ چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله ـ د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم ـ فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,,پرون،، پسې منګلې مروړلې ـ کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل ـ لوبه به ودرېده ـ ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو ـ د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راوتې ـ

ژوند کښې مستـه سـادګي وه ـ پـه ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې يو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرين کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ څنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روايات او اقدار هم بدليدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړيدل. بيټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښياريدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي يادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه يادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,ليکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي ليکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې يوه ,, روبي ،، هم وه. چې د ليکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل ليکوال ته په ډېره مينه ,, هر کله راشه،، ووې. ليکوال به ورته خپله نوې ليکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او ليکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بيا يوه ورځ ليکوال د خپل کلي په ساده حسن يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو ځومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې ځنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لاهغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګې مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غورېدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،-

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکارېده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست ؤ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تېرېدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سېوا کېده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارۍ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لېونۍ ,, مینې ،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسېدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته ځو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکليف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

ليکوال لاد چايو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بيا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د ليکوال په مرئ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د ليکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ ليکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رپېدونکي وښکي ئې بيا بيا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د ليک قدر کوم ـ روبې ورو غوندې ووې ليکوال هېڅ ونۀ وئيل صرف سر ئې وخوزولو او يو نظر ئې په خپل لاس کښې د ليکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئيل ,, تاسو ډېر ليکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په يوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د ليکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې يو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولے شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو. د خپل ځان مجرم . . . د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ . هغهٔ په تندۍ دغه تصویر را اوچت کړو . نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے .

,, تاته دې روبي مبارک شي . ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هیڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،، .

لیکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل . د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه . هغهٔ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو . هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ .

کله به ئې ,, روبي ،، یادوله . کله خپله ماشومه لور ,, خوږه،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې . هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل . هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ . ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روایات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو میاشتې خو د کلي خلقو لیکوال ببر سر او شلیدلے ګریوان یو خوا بل خوا ولیدو ـ ولې بیا ئې هیڅ پته ونۀ لګیده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربیتو اواز صفا اوریدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې لیکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د میني د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټاڼو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مینې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو یو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېدائشي نوکر ؤ. پېدائشي ځکه چې د هغهٔ پلار نيکهٔ هم د دې کور نمک خوارهٔ پاتې شوي وو.

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقيده نهٔ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مينې اظهار کړے ؤ. ولې شېر ګل دومره همت نهٔ شو کولے. د خان ګل کاکا په زړهٔ د لور دا عادتونه جوړ نهٔ وو خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې ګلالۍ نيازبينه وه او د هغې زړهٔ ماتول ورته ګران ښکارېدل. چې ايله پېغله شوه نو خپل ورارهٔ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه. هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,,پښتو،، په کربښه سر کېښودو. خو د وادهٔ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته. د هغې خاوند د پلار ايکي يو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,,ښهٔ خبره،، هم نهٔ شوه کولے. هغه به تول تول شپه يارانو سره بهر ګرځېدو. او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تويولې. بلخوا د ګلالۍ د وادهٔ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده. هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ. ولې دا احساس ئې چا له هم نهٔ ورکولو چې ګني هغهٔ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څهٔ نيمګړي ښکاري.

د وادهٔ نه يو کال پس د ګلالۍ خاوند امريکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله. کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدو ـ دواړو به یو بل ته وکتل او د یو بل په مجبورۍ بـه ئې د صبر ساه رابښکه ـ

او بیا یـوه ورځ چې د ګلالـۍ د کـور ټـول خلق د محمـد خان د زوئے وادهٔ له بر کندي تـه لاړل نو په خوشي کـور کښـې د ګلالـۍ جـذبات راؤلړزیـدل ـ د هغـې پـه زړهٔ کښـې نـاقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابښکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بیا اټاله ودرېدو ـ دې فکر یوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالـۍ بیـا اواز کـړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې تـه ورتـه کـور تـه د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بیا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې یو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالـۍ زړهٔ بې اختیـاره درزېدو ـ هغې یوه خبره کوله او د شېر ګل په مـخ د وار خطایـۍ رنګونو نور څهٔ وئیل ـ

د څـهٔ سـاعت دپـاره خاموشـي وه ـ بیـا ګلالـۍ پـه رېبېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جینۍ یم او هغه هم یوه پښتنه جینۍ بیا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زیړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ څکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اوړ پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې څله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورتې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ ته روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه یخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازیګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم یخې وې چې څنګه څنګه شپه پخیده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پیشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بیرته شوه ـ په شېر ګل یوه تبه تله او بله راتله ـ هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده ـ هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بیا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوایئ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرئ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ،،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتئ احساس په یو دوه کښې اتاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ څاروؤ له ګیاه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې دکوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو . هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي . مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل . خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو . هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا بړستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله . هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي .

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو بړستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه . شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو . د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو . شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، ستړے کړے خيالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ .

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينكس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو ـ كله كله به ئې يو بل ته وكتل ولې بيا به ئې سترګې ښكته كړې ـ دواړو د يو بل د زړۀ درزار اورېدۀ ـ ولې چا هم دا همت نۀ شو كولے چې د غه اظهار په شونډو راولي ـ په دېوال باندې يو جولاچاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ ـ هغوي دواړو د جولاد پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله كښې د نښتي ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو دغه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کېږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کېښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننبتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ۔جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ۔او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ ۔،، داسې مۀ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ،، زما په تا مکمل اعتماد دے ۔خو خدائے خبر جماله ۔۔۔خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم ۔ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے ۔دا هر څۀ څنګه اوشو ،، ۔شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ۔ ،،کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ۔کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ۔هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې ۔جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ۔،،شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سیوا بل ځوک ځائے کړي ،، ۔

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څۀ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې ۔ ،،جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څۀ وکړل ۔۔۔ زۀ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګي ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونیو ـ جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې ـ ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه ـ ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے ـ تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم ـ شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه ـ ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه ـ

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل ـ ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به رانئوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه،، شمیم په اعتماد ووې ـ که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ ـ هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده ـ د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل ـ هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ ـ د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې. د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کیفیت اندازه ونۀ لګولې شوه. هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګو ایښې وې.

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تبنتیدلو شونډو اېښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو. نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,,سر ... خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو. جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,,یو ګلاس اوبۀ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه. د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اوږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حـــالاتـــو زوروله یــمه
چې تصور دې هم کوله نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نیک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نهٔ راتلو چې ګني د هغهٔ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغـهٔ پـه وړانـدې د هغهٔ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي۔

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ ۔خو هغه مايوسه نهٔ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې۔ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ ۔پلار به د شپې تر ناوختـه پـورې زوي تـه د خپلې نـوکرۍ د زمانې قيصې کولې۔او زلمي ارشد تـه بـه ئې وئيـل چې زهٔ د هغه ورځې په ارمان يم چې تـا د فـوځ د يـو لـوئے افسـر پـه وردۍ کښې ووينم ۔هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونـه راجمـع کـړي وو۔

او بيـا هغـه ورځ هـم راغلـه چـې ارشـد د کمېشـن پـه وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ تـه د آئـي ايس ايس بـي دپـاره لاړو ۔او د مقـابلې پـه دغـه منډه کښـې د خپلـو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو۔د څو ورځو د امتحـان نـه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتمـاد دواړو چورلکونه خوړل۔د ارشد په ليدو د صـوبېدار نېـک عمـل خـان زړهٔ د خوشـحالۍ نـه بـې اختيـاره ودانګـل او د زوي نـه د څـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو . ارشد د خندا شین شو . او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې . او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو .

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې . مور ئې په نفلونو او دعاګانو نهٔ سترې کېده . ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه . ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ څکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو . هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ . هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نهٔ پوهېدو . هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغهٔ ماتحت سپایان دي . په زړهٔ زړهٔ کښې ئې هغوي ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول . په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغهٔ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغهٔ ته فوځي بینډ غږېږي . د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل . فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ . او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے . خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـو جـړق واؤرېـدو او بیـا نـهٔ د چـا د ژړا اواز راغـے او نـهٔ د چـا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نهٔ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نهٔ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ...د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ...او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونهٔ لګېده ،،.

کـــړه وړه کرښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نهٔ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تهوله ورځ باران ورېدلے ۇ . او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وریځو په یو بل پسې منډې وهلې . سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو . یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې . بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې . ساعت تېر نۀ ۇ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې ډبرې ورکوي ـ
سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ
سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغهٔ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څهٔ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاځېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څهٔ ټوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغهٔ په زړهٔ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه .نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو .او ورته ئې اووے چې اودهٔ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل .بابا د هغهٔ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نهٔ وے راکړے نو... ،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارهٔ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نژدې راغله ـ څۀ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونیوۀ ـ بیا ئې د ورۀ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه ـ د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سیفور په مخ پرېوتو ـ زړۀ ته ئې ډیرې وسوسې او سوالونه راغلل خو ..... خو خاموشه پاتې شوه ـ

د سیفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده ـ هغه اړخونه بدلول او د سپین ږیري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې ـ ,,ما په ژوند کښې ډېر څۀ لیدلي دي ـ د خپل هوس دپاره مې ډېرې وینې توې کړي دي خو ... اوس ملامته یم ـ ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل یو نشي آباده ولې،، ـ بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو ـ او بیا ئې سیفور ته اوئیل ـ ,,مېلمه چرته خپل زړۀ دې هم درد کړے دے ـ سیفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بیا ئې ـ یو سوړ اسویلے اوکړو ـ ,, هو بابا یوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي ـ زما په ضمیر بیا بیا چکونه لګوي ـ خو ... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څۀ کوي چې د انسانیت ترې هم ویره کېږي،، ـ ,,هو تا رښتیا اووے،، ـ بابا د سیفور د خبرې تائید اوکړو ـ ,, تا راته قیصه کوله،، ـ سیفور په اوچو شونډو ژبه راښکله ـ ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې ـ ماته چا اووئیل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،،؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ـ ـ ـ بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ژلوبښتو کالو خواري په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تبنتېدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غونډي پاڅېدو۔ دروازه ئې خلاصه کړه ۔او چې کور ته دننه شو ۔نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو ۔د هغۀ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ۔هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه ۔ چې ځنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو ۔بابا اوبوګنیدو ۔چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه ۔د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل۔بابا به څۀ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څۀ واؤریدل۔ زما په زړۀ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے ۔خو دا د یو پښتون کور دے ۔او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغۀ ډز کول نۀ پښتو ده او نۀ غیرت دے۔بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده۔ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،،۔

سیفور دا هر څۀ په خپلو غوږونو واؤرېدل۔هغۀ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو ۔او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارۀ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ۔بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغۀ ته هېڅ نۀ ښکارېدل ۔۔۔څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل .

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو .

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په ساده ګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلاګانو یو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پیدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې. کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو. کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو. دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دواړو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شريکه وه ـ مرجانه د وړکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته ددغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په تول تېر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې. ورځ تېره شوه. او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے. په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې. کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل وروور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل. خبرې وشوې. ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل.

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو. هغې بیا بیا اړخونه بدلول. چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه. په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو. ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو. کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو. د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه. زړۀ به ورته ډېر څۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو. زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو. دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو. جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ. ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې توري تياري ته وکتل ـ بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکله او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ ميجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تـــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه تبوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے ـ د هغۀ خولې له دوه درې ځله يوه ټپه راغله اوبيا ئې داسې د ذهن نه په بهرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بيا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ـ هغه د خيالونو په ژور سيلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګيده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسيدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبيا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک يو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ويستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زير زير کتل ـ

کلے د ټولو شريک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر يو مخ د بل سره اشنا ؤ ـ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو يوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغهٔ د ماښام روټۍ هم نهٔ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړهٔ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغهٔ ئې احساس نهٔ شو کولے. په کور کښې ډيوه تته شان بليده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښهٔ ده چې کور ته راغلې ، ، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړهٔ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ، ، د هغهٔ مرۍ ونښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ، ، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې، ، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونهٔ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ . بابو صيب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغهٔ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبيائې ورله څهٔ شربت ورکړو . بابوصيب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښهٔ شي خو ښهٔ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، . د جنت ګل په مرئ کښې لاړې ونښتې . بابو صيب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صيب د هغهٔ په وړاندې هېڅ ونهٔ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو .

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه . ,, حوصله کوه ،، هغهٔ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نهٔ ؤ چې ماشومې زبيرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبهٔ وغوښتې . جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمينان نښې ښکاره شوې وې . ماشومې ته ئې زر اوبهٔ ورکړې . د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بيا ئې مور ته وکتل او بيا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغهٔ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بیا سېوا شوې وه . سترګې ئې پټې وې . چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو . مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه . او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نهٔ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو . جنت ګل ورته په رېږدونکو شونډو خبره وکړه . او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو . ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې . او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ وو . هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول . د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله . جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نهٔ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي . اخر هم زهٔ ددې خاورې اوسېدونکے یم . او بیا زما سره زنانه ده . لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څهٔ شے دے . ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،، وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه . د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نهٔ ؤ رسیدلے . د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصيبه ،، د رحيم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته ياد وو چې ايله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بيا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصيبې په ژوند کښې د اميد اخري رڼا لتې وټکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل ـ هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه ـ هغه ماشومه وه ـ پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکري ئې ونۀ لیده ـ چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل ـ

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې ـ په تورو وېښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتې وو ـ د هغې زړۀ ډوب ډوب شو ـ ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو ـ او د بار دغه احساس د ښه نصېبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه ـ هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه ـ د وجود په هر رګ کښې ئې نیني ورتیدې ـ ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله ـ او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه ـ هغه به تړوله ورځ اوشپه تړخیده ـ دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه ـ

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په تړخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصيبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصيبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسيده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ـ هغه به يوازې پرته وه ـ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صېب ،، د بيمارۍ نه کرکه کوله ـ صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصيبې له ډاډ ورکړو۔

د څو مياشتو پرله پسې ناروغتيا ښه نصيبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سيلاب په مخه کړې وه ـ يوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختياره ياد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بيا د يوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ـ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ـ د هغې په بې وسه زړۀ کښې يو معصوم غوندې ارمان راؤپاريدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بيمارۍ پته ولګي او بيا راله ډاکټر راولي ،، ـ څو ورځې هغه د اميد او ,,مايوسۍ ،، سره په جنګ وه ـ خو بله ورځ ئې په رښتيا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اوریدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په ریښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکاریدو. د ډیرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزیدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډیر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤریدو. ,, زما کشري بچي بیګاه ټوله شپه شوګیره کړې ده. ځنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډیر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هیره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کیدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغے ښه نصیبې ورته په رپېدونکو شونډو څۀ وئیل غوښتل چې بهادر کاکا پخپله خبره راواخستله ۔،، کشر خان بیګا تړوله شپه خوب نۀ دے کړے یره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې ترې نه په وارخطایۍ تپوس وکړو۔،، نو ګنې خدائے مکړه ناروغه دے ،، ۔خان نۀ دے ناروغه د هغۀ سپے ټائیګر ناجوړه دے ۔او مشر خان ورله د ښار لوئے ډاکټر راوستے وو ۔د بهادر کاکا خبرې سره په ښه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کرېږې ورېږې اوښکې راغلې ځان ورته ډېر بې ځوکه ښکاره شو ۔هغې د حسرت په ډکو سترګو مخامخ د رحیم الله خان لورې بنګلې ته وکتل چې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیورې تت شان ښکارېدل ۔هغې دغه سپورو ته په سلګو سلګو ژړل او سپورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله۔

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک په خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

ریل ګاډي څو کریکې ووهلې .او بیا یو درز سره وخوزیدو .سهیل دغه درز په خپله سینه کښې محسوس کړو . هغه د سګریټ نه یو دومره اوږد کش رانښکو چې سګریټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ لیده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زیاتې لمبې بلې وې .هغه د ریل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو .په ستېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول. او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو. سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل. د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه. د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته. هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو.

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه ښۀ لرې کړه. سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه. د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو. هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه.

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو. په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې. سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تس ئې هم خور وو. سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او ورونو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د یونیورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې تویې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ ځو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وختنه چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې ـ هغه ځو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو ،، او د مشرانو د ,,عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئیلے شوې ـ مبارکیانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله یوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څهٔ فیصله اوکړي خو د سیما رالیږلي خط د هغهٔ په ذهن کښې یو طوفان راپورته کړو - ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څهٔ مې درته لیکل غوښتل خو په زړهٔ مې د صبر تیږه کېښوده - زهٔ خفه نهٔ یم خو دا یو ارمان مې ژوند ته نهٔ پرېږدي - چې کاش ما هم دغه جینۍ یو ځلې لیدلے وې اخر ستا د ترهٔ لور ده لکه ستا به ښائسته وي - زما کوژدن هم پرون مازیګر د ماما زوئے سره وشوه - تهٔ خفه کېږه مه - دا د نصیبونو خبرې دي - د سیما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ - هغه د ځان نه بیا بیا دا تپوس کولو چې اخر سیما ته دا هر څهٔ چا ووئیل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر یوړو نو د وینې رفتار ئې سېوا شو - د هغې په بې وفایۍ ئې زړهٔ له دلاسې ورکړې - د دلاسو دا ورځې هم داسې تیرېدې - د کوژدن نه څهٔ موده پس چې کله د سهېل وادهٔ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سیما یاده کړه - د ترهٔ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونهٔ رسیدهٔ -

کال پس چې کله سهېل د یو زوئے پلار شو نو د ماضي یادونه ئې د ذهن نه وویستل - او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه - ولې د اشنایۍ دغه آئینې هله ,, درز ،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سیما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم یو څو ټکي لیکلي وو - ,, زهٔ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي ـ خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم ـ زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو ـ او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل ـ هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله ـ چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو ـ د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زېړ وتښتېدو ـ هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راخستو ووئیل ـ هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل ـ چې ښځې ځنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانستو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورسټۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو- هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ ـ کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې ـ یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله ـ سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو ـ د ډاکې نه ئې خط واخستو ـ د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل ـ د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل ـ سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو۔

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو وېښتو ته فکر یوړم ـ ستا د سر وېښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو وېښتو کښې به تۀ څومره ښکلے او دروند ښکارې ـ زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهېل څو څو ځله دا خط ولوستو ـ خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو وېښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکې شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلې د شونډو سرونو له راغې ـ خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل ـ

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لوڼه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګوري ګورې شوې ـ هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ ـ د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو ـ خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه ـ هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو ـ د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووې ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې ـ سهېل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ ـ د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته ـ او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې ـ

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه یم ـ پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلې ؤ ـ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سيمه وبخښه ،،.

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

که وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لاوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئې پښتون،، یادګار ته وکتل. بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې. په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپه لپه خاورې ولیدې. د هغهٔ ذهن ته د باچا خان هغه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپاره کړې وې. ځان سره ئې دومره قدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې یو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتۀ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغۀ نیت وکړو چې د څناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بخته دا مردار څناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغهٔ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لږ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر دے . هغهٔ ځان سره ووې چې دا د مـردارو ځنـاور بـدبُو خـو بـه پـه دې لـوئې لـوئې افسرانو هم لګي کنه نو بیا څهٔ وجه ده چې دوي ددې بې حسیٔ مخ نیوے نهٔ شي کولے .

زړهٔ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خیر دے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لاړ هم په ډیرې بې دردیٔ سره ماته کړې شوې وه . هغهٔ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نهٔ پوهیږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو . هغهٔ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړهٔ له ئې څهٔ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هیڅ ونهٔ وئیل او بیا څهٔ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغهٔ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغهٔ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مایوسئ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرئ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولئ غوړولې وه چې بدلې ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پریوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ختې ومروړلو.نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلئ دپاره سفارش راواخستو.او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار انتظار ستړے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نرې نروچکې سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغۀ پوزه وچونځله .په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ختې ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ـ نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ـ هغه لا په دوېم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ـ هغه سرې ورته په غصه کښې ووې ,, درته مې وئیلي نۀ دي چې صیب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ـ زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي له څټ لکه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ـ

هغه لا د وزیر صیب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ـ غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صیب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ـ هغۀ د ننوتو سره د وزیر صیب په کړس کړس خندا واؤریده ـ چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صیب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ـ چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تندے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا . . . . د ممبر صیب خط د ے ـ د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صیب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صیب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لاځهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده .خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوؤ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,,صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,,ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل .غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصـــاف طمـــع بـــه څـــوک د چانـــه اوکـــړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو .لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو.په دواړه مخه به ئې ښکل کړو .او لاساه به ئې اخستې نۀړ وه .چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل.

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ.ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ .د هغه نه بغير به هره مشاعره نيمګړې وه . ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو.د هغۀ د فکر الوت د هغۀ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل .

که يو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغۀ په مزاج کښې عاجزي وه .د هغۀ په عادتونو کښې سادګي وه . او د هغۀ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ .ډلې ډلې شاعران به د هغه ليدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستيا نه بغېر پرېخودے وي .په ,, لونګين ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارۀ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قيصې اورېدې. او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ .هغه به هر شعر ته غوږ نيولے ؤ .لونګين چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ايخودو نود هغۀ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ . هغه به کله شعر کله افسانه اوليکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو .د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ...زما نه پس به لونګين د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي .

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګين ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګين ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو .چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل .د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو.چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي.

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه. يوه ورځ چې کله هغه په يو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپين ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوريدو سره لکه چې لونګين په سوچ کښې لاړو .د خولې نه ئې بې اختياره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, يو ځل ،، اورېدلے دے .ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجيبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو ليکوال دے او تاٸې ايله يو ځل نوم اوريدلے دے ؟ او بيا هغه ملګري لونګين ته د ,, چنار صېب،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې.

هغه ډېر ناقراره وو .او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب ليدو ته لاړ شي .د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو .خو لار ئې ورکه ورکه وه .ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صبب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پېژني ، ،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ . . . ـ هاغه اتې وال چنارے خو نۀ یادوې ، ، لونګین ورته اووے نه بابا ... زۀ سپین ګل شاعر یادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,, ... او ... او ... مونږ ئې پېژنو ، ، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ، ، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ,,او جي، ، ... زۀ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زۀ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتهاله اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صیب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صیب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډیر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څۀ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اوریدې ـ خو نۀ پوهیدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئے وئیل ,, چنار صیب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پیژني ـ دا ولې ،، چنار صیب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, ملمه ... دا کلے څۀ چې ددې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهیږي او نۀ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څیړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څیړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صیب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ یوړو چې که د چنار صېب په دې لیکلو نن د چا غوږ نۀ ګرېږي او څوک ورته درنښت نۀ ورکوي .نو راتلونکے وخت به ورته ځۀ نظر اوکړي .لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي.

او بیا چنار صېب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه .,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي .د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے .او هسې زۀ هم داسې یم ...دې ادارو ته ځۀ خاص توجه نۀ ورکوم.ورک ئې کړه دوئي به ځۀ وي او معیار به ئې ځۀ وي ،، .ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې.د هغۀ په خپلو غوږونو باور نۀ راتلو .د چنار په فلسفه د هغۀ ذهن کار نۀ کولو.وخت د هغۀ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صېب نه اجازت واخستو.او چنار صېب هم په زړۀ کښې شکر اوویستو.

لونګین په درنو قدمونو د چنار صېب د کلي نه روان شو...د ځان سره ئې کرل ربېل کول...څو ورځې وړاندې چې د هغۀ په ذهن کښې د چنار صېب کوم تصویر جوړ شوے ؤ.د هغې رنګونه الوتي وو .د هغه د لیکلو نه بیخي زړۀ موړ شوے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو ـ ستړې ستړې په کټ کښې پرېوتو... چې د غه ساعت ئې پلار کور ته راغے ـ ولې لونګینه څویه ـ جوړ خو ئې کنه ،، ـ هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه ـ او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه ـ

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو ـ او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده ،، ـ ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټیټې سترګې ملامته ولاړ وو ـ هغهٔ د ځان سره اووے ـ هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده ـ

که هر څو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غیږ کښې اوده وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپې د خپل ستړي ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل ـ د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نهٔ وې شاملې ـ هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مهٔ خرابوئ ـ

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ، ، هم بې غمه اوده وه ـ خو د هغې په مخ د بيمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې ـ هغه د وادهٔ نه وړاندې سعيده وه مور به ورته کله کله د مينې نه بختوره وې ـ خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مينې نه ,, لېونۍ ، ، شوه ـ خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ، ، ووئيل نو سعيده به د خندا نه شنه شوه ـ او خپل ماشوم والے به ورته ياد شو. کله چې شپه نوره هم وغزيده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼاَ بله کړه نو وار خطا شو ـ لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زيړ تښتېدلے ؤ ـ په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې ـ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو ـ په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبهٔ ئې پرې اچولي وي ـ د هغې ساه راماته وه ـ او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده ـ د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې يو بُت خپل حس نهٔ لري ـ هغه نهٔ پوهېدو چې څهٔ وکړي ـ بيا ئې زړهٔ له څهٔ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے ـ او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ۔د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ۔خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے۔

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ راواخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ۔د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ۔لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ۔د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ۔په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ۔لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ۔هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ...تۀ وار خطا کېږه مه...بس چې که خیر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم۔

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړې لړې اوښکې راماتې شوې ۔د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې ۔د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه ۔څوک چې نن مجبوره وه... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ۔د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔ د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي۔ اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غښتې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بيمارې بې وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال يو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ۇ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ ليدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د يو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ۇ ـ ولې لېونۍ ونۀ ليدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ۇ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ۇ حوصله وه ځکه چې د هغې وينه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ۇ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئيله ـ څوک د بيمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې . ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو تېولو دپاره هېڅوک نۀ وو . لېونۍ هم په يو کټ کښې غزېدلې پرته وه . کله کله به ئې سترګې راپورته کړې . ګېر چاپېره به ئې وکتل او بيا به ئې سترګې پټې کړې . د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو . په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئيل او بيا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه . هغۀ د سردار خولې ته کتل . سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بيا ئې يو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زيړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار . زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم . زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے . د دۀ به لار خلاصه شي . او زۀ به د سکون ساه واخلم او بيا هغه په بق بق وژړېده . ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بيا په شغ د وارډ نه بهر ووتو . د لېونۍ خاوند يو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو . هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغے. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې څۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تږوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سيمټو رونږه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بيا دوه ګېنټې پس د اپريشن د کمرې نه يو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نيولے ؤ. د هغوي مخونه په سپينو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپين څادر غوړېدلے ؤ سټرېچر يو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته يوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لږه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئيل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پټرې ولاړې وو. هغې مسلسل زبيرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بليدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکتر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ يو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بيا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئيل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې يوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شین شو او وې وئیل ,, دا خو زرقېش ده ،، د لېونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، .

ورځ یو ځل بیا ستړې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېدو په غرض روانه شوې وه . چې لېونۍ سترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند ته وکتل مسکۍ شوه . بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې ورونه او مور پلار چاپېره ناست وو. لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوخته نیولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه . ,, زۀ مرګ نۀ غواړم . زۀ ژوند غواړم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپارېدلي وو . خوئېندې ورونه ئې خاموشه وو او د مور په سترګو کښې ئې د خوشحالۍ اوښکې تلې راتلې .

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوږنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو ترارږو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي . نه چا سره د کلي غم وو او نه چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو . ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه . چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل . د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بيا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسيده .

په لکهونو بې کوره ... ژړيدلو ، کړيدلو او زوريدلو کورنو په کيمپونو کښې پناه واخسته . خو د هغوي اوښکې نۀ کميدې ځکه چې د چا نه د خپلې وينې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو . او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر يو کيمپ د حشر ميدان وو . هر خوا سلګۍ وې . هر خوا ساندې وې . په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو . او بيا د تماشبينو يوه لړۍ شروع شوه . څوک د انسانيت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سياست له ځائے ورکولو . خو .... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ايمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام .

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې . د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حيا کړه ... او بيا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـه روپـۍ هـم ملاوېږي ـ نـو د پښـتنو د حيـا ، عـزت او پښـتو امتحان راغـے ... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغـه خبره رښـتيا شـوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نهٔ دي ،، ـ ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول ـ د رجسټريشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو ـ خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې ـ د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کړه ـ او د هاغـه خلقو په قربانۍ پـورې پـه بـق بـق خنـدا اوشـوه ـ څـوک چـې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو ـ

شيرولي چا چې ... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو پـه بده ورځ اوښکې تويه ولې او هـر څـهٔ تـه بـه ئې د ,, شـک ،، پـه نظر کتل ـ او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولـو ـ د پيسـو لالـچ پـه مخـه واخسـتو ـ هغـه پـه يـوه داسـې محکمـه کښـې افسـر وو کومـه چـې د اولسـي خـدمت محکمـه وه ـ د هغـه کـورنۍ تـه د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شـوې وه ـ خـو لالـچ ... د هغـه پـه سـترګو پـردې راوسـتې ـ هغـه خپـل ضـمير پــه خپلـو لاســو قتـل کـړو او ځـان ئې پـه هاغـه کسـانو کښـې شمـــار کـړو د چـا چـې نـهٔ کـور وو او نـهٔ څـوک د تپـوس پوښتنې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نهٔ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څهٔ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نهٔ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نهٔ کېدو چې زهٔ څه کوم. که هر څو د هغهٔ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هیر وو. پښتو هم هیروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغهٔ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تندے او چونړلو او اوبه ئې وئیل. ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو. چې ناګهانه ورته خبر راغے. چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګېدلے دے. د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو. د هغه په وجود لړزان راغے. د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې. کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې. هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو. کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددهٔ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو. هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې ځوئے واخستو ،،ـ شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالٰی هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ ځوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تهولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سر دخپل ماشوم ځوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو۔
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، ورومبې شعري مجموعه،، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه۔
۳	ویښ خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه۔
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال**۱۹۸۲**ءکښې چاپ شوه۔
5	صلو علیه واله	ورمبے نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځۍ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لیونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زۀ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولیږلے شوم.
۱۴	لیونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوې دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژوند او مبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هېرولے نۀ شي	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے گنبد خضرٰی	په حرم شريف کښې د ليکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ ليکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمينان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئينه (دريم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, الميه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اوليکل لائقه
لا د شـعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library